

IV.

Ku lubosć sytwu syje,
 Tam kiwaju nam žně,
 Tu popjeł zemja kryje,
 Tam skhadža žiwjenje;
 Tam čestnu krónu staja
 Ći Boži jandželjo,
 Tu džaka sylzy praja:
 Spi derje, wótćinco!

(1867.)



Na row našich padnjenych serbskich bratrow.

(Serb. Now. 1867, 213.)

Daloko wot wótcnoh' kraja ležiće při wašich brónjach,
 Ležiće při wašich swěrných towařšach a wašich konjach;
 Daloko wot wótcnoh' kraja, daloko wot wašoh' krala,
 Daloko wot wašich lubych, kotrymž sylzy w wočach pala.
 Serbsku krej je běžeć widzał česki pěsk a česka trawa,
 Česka zemja serbske ćěła do swojeho klina brała.
 W jenej zemi, w jenej jamje leži přećiwnik a přećel:
 Na jich rowach w ćichim měrje čerwjeni so młody džećel;
 Zahrjebachu serbsku sylnosć, wutrobitosć młodoh' lawa
 Z njepřećela zasakłosću: Smjerc je wšitko wujednała.
 Ćišina tu bydli swjata, kaž na Božej roli doma,
 Hdyž wot wječorneho slónca njebjeska so barbi kroma.
 Doma njemóžemy pyšić z wěncem hórku rjekow rowa,
 Njewjesta tam njem'že plakać, hdyž so slónco domoj khowa,
 Staršej njemóžetaj k rowej jeničkeho syna khodzić,
 Rucy lamajo to drohe město sotra njem'že wodžěć.